

Martina Bednářová: Vážený soude...

 infokuryr.cz/n/2024/07/29/martina-bednarova-vazeny-soude

kuryr

29. července 2024

Reakce Martiny Bednářové na dovolání nejvyššího státního zástupce Igora Stříže

Vážený soude,

reaguji tímto na dovolání pana NSZ. Na rozdíl od něj se pokusím být ve svém vyjádření stručná a konkrétní, neboť podstatná jsou fakta, zatímco příslušné dovolání je pouze snůškou demagogie, ideologických výkřiků, které se ke kauze často vůbec nevztahují, protichůdných tvrzení a logických nesmyslů, jimiž se argumentačně pan NSZ střílí do vlastní nohy. Ve svém elaborátu pan Stříž tzv. vaří z vody, překrucuje skutečnosti a srovnává nesrovnatelné, viz dále.

Ve svém čtrnáctistránkovém dovolání nepřinesl a nepoukázal na žádné nové skutečnosti, kromě těch, jimiž se opakovaně zabýval soud obvodní i městský, dvakrát po sobě obžalobu v podstatě téhož znění, jako je dovolání pana Stříže (v zastoupení panem Polákem), velmi pregnantně rozebral, zdůvodnil a poté zamítl. Rozsah dovolání, jeho mnohomluvnost bez významových souvislostí a obsahový pelmel je pak spíše výsledkem argumentační nouze a snahy podstatu celé kauzy znepřehlednit a ideově zmanipulovat.

Vše, co ode mě zaznělo, je dohledatelná a prokazatelná pravda, jsou to fakta podložená důkazy, které jsem předložila, jsou k dispozici, dostupná (v zahraničí běžně, u nás podléhají cenzuře, ale pod tíhou nepopíratelných a nezadržitelných důkazů už rovněž postupně mediálně zveřejňovaná) a jsou nevyvratitelná a nezpochybnitelná. To, že pan NSZ předložené důkazy ignoruje a snaží se rozporovat a zpochybňovat věci objektivně dané, zdokladované, zdokumentované, svědčí o jeho neobjektivnosti, neprofesionalitě, osobním zaujetí na

celém případě a snahou řešit si soukromý názor z pozice moci a zastrašování. O to nepochopitelnější je, že se snaží popírat skutečnosti, které popřít jednoduše nelze, neboť jsou zaznamenány na dobových videonahrávkách, videosnímčích a audiozáznamech, reálně a objektivně existují (udály se) a tím jsou nezpochybnitelné. Přesto tváří v tvář těmto důkazům pan Stříž fabuluje, vytváří si své pseudopravdy a iracionální konstrukce, které odporují nejen jakékoli objektivitě, skutečnosti, morálce, ale i zdravému rozumu.

Stále dokola neúnavně se zaštiťuje slovy jako dezinformace, manipulace a lež, která bohužel supluje smysluplnou a racionální argumentaci k jeho tvrzením. Za pravdivý a objektivní pokládá pouze svůj vlastní názor, sám se staví do role soudce a arbitra, ve své urputné snaze vykonstruovat přečin z pouhého konstatování a popisu reality popírá mj. závěry mezinárodních organizací, např. RB OSN, Amnesty Internacional, OFPRA, MTS v Haagu aj.

Vrátila bych tedy podstatu celé kauzy do primární roviny a pro přehlednost se vyjádřím v bodech:

1) Svobodné názory na cokoliv jsou v našem státu zaručeny ústavou. Mohu se v nich rozcházet s druhými, ale od toho je tu právě demokratická diskuse. Jakmile však někdo místo diskuse a argumentování začne vyhrožovat, zakazovat či zastrašovat, pokud si někdo začne přivlastňovat právo určovat, co se smí a nesmí říci, a stanovuje limity, pak už se nejedná o žádnou svobodu slova, to už není demokracie, nýbrž zastrašování a diktatura, alarmující popření všech demokratických principů a svobod v tomto státě a bezprecedentní omezení slova a názoru.

SZ neustálým akcentem na ideologické a emotivní hodnocení válečného konfliktu a odváděním pozornosti od faktů utvrzuje pouze v tom, že argumenty nemá a pravda je jinde, než tvrdí.

2) Neobstojí ani dnes hojně (zne)užívané progresivistické heslo “názor není lež” (které pan Stříž ve svém dovolání rovněž neopomněl zdůraznit), neboť jsem pracovala pouze s řádně ověřenými a historicky zdokumentovanými fakty. Vše má pan NSZ (potažmo soud) k dispozici, ovšem svým dovoláním pouze potvrdil, že buď tyto důkazy naprosto ignoroval a spis nečetl a nezná, nebo ještě hůře, ignoruje, převrací a popírá jednoznačně nezpochybnitelná prokázaná historická fakta, a prosazuje tak soudní cestou své soukromé názory, což je naprosto nepřijatelné, neboť

3) Všechna státní zastupitelství ze zákona musejí vždy a za všech okolností zůstat zcela apolitickými a měřit všem stejným metrem bez ohledu na to, jaká je oficiální politika aktuálně zvolené vlády. Nejvyšší státní zastupitelství by se tímto imperativem mělo řídit ještě důsledněji.

4) Jako další důkaz absurdity tohoto dovolání (potažmo celého procesu) předkládám soubor článků z roku 2014, které vycházely průběžně a svým obsahem pouze dotvrzují má slova. Zdůrazňuji, že stati vycházely v tisku dnes označovaném jako mainstreamový. Budou i autoři těchto článků a média, jež je zveřejnila, souzena za podporu, ospravedlňování, popírání a schvalování genocidy a za zločiny proti míru? Vždyť píší obsahově o tomtéž, o čem jsem hovořila já. Z mé strany jsou tyto informace závadné, dokonce trestné, ze strany seriózních médií (jak se pan Stříž vyjadřuje v dovolání) je tentýž obsah v pořádku? Pouze namátkou uvádím tituly jednotlivých článků, komplexní texty příkládám v příloze.

– Ukrajinští vojáci ostřelují Doněck kazetovou municí

– Ukrajinští vojáci v Krasnoarmijsku ukončili násilně referendum a stříleli do davu

– Nášivky nacistů ovládly Kyjev. Noví banderovci vycenili zuby

- Kyjev přitvrzuje: Parlament zrušil jazykový zákon, hrozí protest menšin
- Volodymyr Zelenskyj uděluje titul Národní hrdina Ukrajiny s řádem zlaté hvězdy D. Kotsjubailovi, vůdci nacistických milicí Právý sektor
- Svědci: Ukrajinská armáda je jako dobyvatel, pálí i do škol.

Stručně se vyjádřím rovněž k samotnému dovolání, které je jednoznačně koncipováno se záměrem a cílem maximálně poškodit, uškodit, dehonestovat. Tato praktika NSZ, jíž se snaží účelově kriminalizovat morálního, bezúhonného občana, patriota (s akademickým vzděláním), aby se zavděčil Ukrajině (v dnešním politickém marastu velmi zjednodušeně avšak výstižně řečeno), je v demokratickém státě zcela nepřijatelná, naprosto skandální a alarmující.

Namátkou lze zmínit kupříkladu na vrub Ruské federace a jejích ozbrojených složek jdoucí události ve městě Buča spojené s pustošením města a vražděním civilistů, masakr v divadle v Mariupolu či útoky na nemocnici v Mariupolu. O všech těchto tragických událostech bylo prokazatelně ještě v době před projevy obviněné před žáky, konkrétně v měsíci březnu v roce 2022 a na počátku měsíce dubna, informováno ve všech dostupných mainstreamových i alternativních médiích,...

Kromě toho, že zde pan Stříž záměrně zmiňuje věci, které ode mě nezazněly (o Buče či Mariupolu jsem vůbec nehovořila) buď zcela účelově, nebo z neznalosti situace “zapomněl” zmínit další část, která jeho tvrzení znedůvěryhodňuje a vyvrací. A to, že události v Buče nejsou uzavřené, jsou předmětem mezinárodního vyšetřování. Jeho závěry a kategorická prohlášení se tedy opírají pouze o prohlášení a stanoviska jedné strany konfliktu (z nichž celá řada musela být dementována a stažena, neboť se ukázala jako lživá). Co se týče

nemocnice v Mariupolu, již v době mého projevu před žáky bylo známo, že tato nemocnice byla evakuována a v době ruského útoku sloužila jako vojenský úkryt fašistického pluku Azov. Zprávy o útoku na nemocnici a mrtvých civilistech tak byly ve všech médiích dementovány, v zahraničí o tři dny dříve, v našem mainstreamu, který pan SZ označuje jako solidní zpravodajství a z nějž převážně vychází při čerpání svých (dez)informací, až pod tíhou faktů a jejich nevyvratitelnosti, kdy už nebylo v mlžení a lhaní o celé situaci kam couvnout.

5) Ve výčtu všeho uvedeného v odstavci 11 dovolání zde chybí jeden zásadní fakt, a to rozhodnutí MTS v Haagu, který vydal v lednu 2024 verdikt, že Rusko není agresorem. Buď jak buď, nic z toho, co zde pan SZ uvádí, jej neopravňuje k popírání a převrácení historických událostí a jakékoliv manipulaci s nimi.

Úsměvná je rovněž zmínka o “seriózních” médiích, na něž se pan Stříž odvolává. Postrádám zde kritéria, podle nichž rozděluje média na seriózní a nedůvěryhodná. Jsou seriózní snad ta média, která před 10 lety informovala o situaci na Ukrajině zcela opačně než dnes? A byla seriózní tehdy nebo nyní? Co dává panu NSZ mandát posuzovat serióznost médií?

Vzhledem ke kontextu, profesionalitě a objektivnosti celého dovolání pak už ani nepřekvapí věta

“...z hlediska definice zákonného znaku snahy o veřejné ospravedlnování válečných zločinů a zločinů proti míru, jehož naplnění je v žalovaném jednání obviněné Martiny Bednářové dovozováno...”

Neuvěřitelné!!! Skutečně si pan Stříž dovozuje přečiny a trestné činy?

V duchu stejné logiky se nese i výrok o nejednoznačné historické situaci.

“ Z ní vyplývá, že snahou o ospravedlnění uváděných zločinů je míněn poukaz na nejednoznačnou historickou situaci a na to, že ‘druhá strana’ například páchala tytéž nebo ještě horší zločiny.”

Historická situace je vždy jednoznačná! Stala se, udála se, byla. Toto nelogické, iracionální a zavádějící vyjádření má za cíl odvést pozornost od historických událostí, které jsou zdokumentovány, popsány, zaznamenány tak, jak se uskutečnily, k jejich převrácení, manipulování, zastírání, popírání, zpochybňování a vytrhování z kontextu.

6) “Obecně u všech žalovaných výroků pronesených obviněnou platí, že jejich obsah byl předmětem odborného zkoumání PhDr. Jana Šíra, PhD., z Katedry ruských a východoevropských studií Institutu mezinárodních studií Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy. Ten formou odborného vyjádření zhodnotil míru jejich pravdivosti, přičemž stěžejní pasáže žalovaných výroků označil za nepravdivé nebo zavádějící. Správnost závěrů tohoto odborného vyjádření přitom nezpochybnil ani žádný ze soudů.”

Opírat se o lživá, zprofanovaná, tendenční a opakovaně vyvrácená tvrzení v odborném posudku dr. Šíra považuji za naprostou nezpůsobilost hraničící s pohrdáním soudem. To, že žádný z předchozích soudů nezpochybnil slova “experta” Šíra, je pouze z jednoho prostého důvodu. Žádný ze soudů se tímto vyjádřením potažmo mnou předloženými důkazy o nevěrohodnosti a lživosti posudku nezabýval. Je zde ale zcela na místě ptát se, proč k takto závažné kauze nebyl vypracován posudek znalecký, s kulatým razítkem a veškerou zodpovědností znalce za vystavenou expertizu. Prostudoval si pan Stříž důkazy, jež jsem k úrovni tohoto posudku a pravdivosti výroků v něm doložila? Pakliže ano, skutečně zpochybňuje výroky, deklarační, tvrzení, usnesení a závěry mezinárodních institucí? Ignoroval předložené důkazy? Jakou hodnotu má tedy potom jeho dovolání?

7) K odstavci 14 dovolání namítám: První tři výroky v obžalobě naplňují znaky snahy o ospravedlňování válečných zločinů a zločinů proti míru? Kde je konkrétní závadový výrok? Není, chybí. Ale jak již pan Stříž deklaroval, nevadí, my si jej dovodíme. A nejen, že si ho dovodil, on ho dokonce vykonstruoval. Podsouvá soudu slova o oprávněné a legitimní reakci napadení Ukrajiny vojsky Ruské federace, ačkoliv ode mě tento výrok nikdy nezazněl. Mé sdělení žákům byla pouze argumentační protiváha tvrzením, která jsou nám předkládána jednostranně a lživě. O úrovni těchto zpráv svědčí to, že existuje celá řada nám vládně a současně mediálně podsouvaných informací, které musely být přehodnoceny či zcela dementovány (namátkou ruská raketa která usmrtila na území Polska dvě osoby, se nakonec ukázala být ukrajinskou, děti, které měly být zavlčeny z Ukrajiny do Ruska nakonec spokojeně žily v Německu, útok na mariupolskou nemocnici plnou civilních obětí, pokyn prezidenta Putina k vraždě Navalného,...). Můj projev nebyl apelem k čemukoliv, jak se pan žalobce rovněž snaží soudu podsunout, nikde v něm není jakékoliv hodnocení, jakýkoliv můj osobní postoj, byl pouhým konstatováním. Konstatováním faktů. Interpretovala jsem slova prezidenta Putina, jimiž zdůvodnil vpád vojsk Ruské federace na Ukrajinu a započetí vojenského konfliktu (doloženo v důkazním materiálu). Přestože u nás jsou jeho vyjádření přísně cenzurována a nedohledatelná (ptám se: Z jakého důvodu jsou nám upírány tyto zásadní informace? Proč jsou cenzurována a blokována slova státníka, prezidenta, jeho oficiální vyjádření ke konfliktu, s nímž jsme dennodenně mediálně konfrontováni? Jak je možné, že na zahraničních webech jsou k dohledání? Jsme tedy občané druhé kategorie, kterým bude určováno, co smí a nesmí vědět? K čemu se mohou a nemohou vyjádřit? Budou jim pod trestními pohružkami implantovány jejich postoje a stanoviska?)

8) Rovněž rádo by analogie srovnání situace na východní Ukrajině od roku 2014 se sudety (bod 15 dovolání) je naprosto neadekvátní, nemístná, je srovnáním nesrovnatelného a svědčí o zásadním nepochopení historických souvislostí panem žalobcem a jeho tápání v nich. Motivací zcela nepřiměřeného srovnání se sudety je jednoznačně snaha do tohoto zmatečného dovolání, které je podepřeno nikoliv fakty, ale pouze ideologickými a rusofobními výkřiky, účelově pro “zvýšení efektu” zabrnkáním na emocionální strunu začlenit také něco s nacistickou tematikou. Není mi ovšem známo, že by v sudetech zahynuly/byly vyvražděny tisíce obyvatel včetně dětí, tak jako při genocidě ruskojazyčného obyvatelstva na východní Ukrajině, a to pouze proto, že se hlásily k ruské (v případě sudet k německé) národnosti a chtěly používat svůj mateřský jazyk. Tento bod dovolání, ostatně jako všechny ostatní, je naprosto iracionální a demagogický.

9)” Za zcela nepřipadnou je pak na místě označit rovněž snahu soudů o bagatelizaci závažnosti těchto výroků obviněné s poukazem na to, že na přímou otázku jednoho ze žáků, zda měl Putin nárok zaútočit na Ukrajinu, odpověděla, že ‘do toho by se nechtěla pouštět’. Soudy totiž nijak nezohlednily, že krátce nato obviněná v rámci své odpovědi žákům předeštila hypotetickou otázku ve smyslu ‘když ti budou vraždit bráchu, ségru, mámu ve vedlejší bytě, masakrovat, půjdeš nebo nepůjdeš?’ S užitím mimořádně drastické a obsahově zcela lživé (falešné) analogie tedy silně manipulativním způsobem vedla žáky k tomu, že jedinou možnou odpovědí na položenou otázku je to, že ruský útok byl oprávněný.”

Na východní Ukrajině byly genocidně vyvražděny tisíce ruských obyvatel. (Amnesty International uvádí 14000 obyvatel, ostatní mezinárodní organizace se ve výčtu počtu zavražděného obyvatelstva východní Ukrajiny plus minus neliší.) Východní oblasti Ukrajiny se dlouhodobě obracely s prosbou o pomoc k Rusku i ke světu, jejich situaci a prosby tlumočil na světové úrovni – na plénech, konferencích

a zasedáních prezident Putin. Rovněž nevyvratitelná fakta, která jsem doložila. Průměr vyvraždování ruskojazyčného obyvatelstva s masakrováním rodiny, nejbližších, je tedy zcela na místě a rozhodně nejde o obsahově lživou falešnou analogii, jak nepochopitelně vyhodnotil pan Stříž. Ale mohu použít i jinou analogii: Kdyby byli v pohraničí masově vyvraždováni Češi pro své češství a vlastenecké postoje? I v tomto případě by pan Stříž hovořil o obsahově zcela lživé (falešné) analogii?

10) Urážlivým výrokem zaznamenaným v bodě 18, že má tvrzení jsou lživá, nepravdivá, manipulativní a zavádějící se dostáváme k podstatě věci. Skutečně jsem lhala, jak se pan Stříž snaží urputně prokázat? Věrohodnost všech svých tvrzení jsem dokázala a důkazy má SZ k dispozici. Proč se jimi nezabývá a ignoruje je? Může pan SZ být konkrétní a poukázat na jediné mé tvrzení a sdělit, v čem se nezakládá na pravdě? Stojí zde totiž důkazy na straně jedné a ideologické výkřiky typu 'to není pravda' na straně druhé. Točíme se stále v kruhu. To, co zde pan Stříž uplatňuje, se nazývá arogance moci. O tom, co je pravda, rozhodujeme my, strana a vláda. To už tady také bylo. A je patrné, že někteří dosud nepřekročili svůj stín a neprošli žádnou sebereflexí.

11) V bodě dovolání 21 a opakovaně na několika dalších místech hovoří pan SZ o tom, že se můj názor zásadně liší od většinového názoru současné demokratické společnosti. Na základě jakého průzkumu, jakých údajů pan SZ konstatuje, jaký je většinový názor společnosti? Pravděpodobně zaměňuje názory většinové a vládní, což rozhodně není totéž (opřeno o volební výsledky do EP, předvolební průzkumy, čtenářské ankety aj.)

12) Proto se Českou televizi snažila před žáky diskreditovat jejím tvrzením spojením s osobou finančníka George Sorose, což je opět typická a zažitá figura takzvané dezinformační scény a dezinformátorů.

Na tomto podkladě pak žáky nabádala k tomu, aby informace čerpali i odjinud, přičemž zmínila některé dezinformační prameny. Obviněná tedy věděla, že se její názory liší od většinového názoru současné demokratické společnosti na důvod války na Ukrajině a příčiny ruské agrese, kterou přesto ospravedlňovala.”

Není mi znám žádný právní předpis, který by definoval pojem dezinformace či dezinformační web. Pokud pan NSZ takový právní předpis zná, nechť uvede zákonné ustanovení, které by takovou definici obsahovalo.

Také mi není známo, že by jakýkoliv právní předpis ukládal učitelům povinnost sdělovat žákům pouze určité, předem schválené informace. Takový postoj ke vzdělání neodpovídá principům Školského zákona a principu vzdělávání obecně. Tímto přístupem by se žáci nenaučili ani respektu k odlišnému názoru, ani schopnosti o takovém názoru uvažovat či diskutovat.

Princip a podstata našeho školství a vzdělávání je naučit žáky kriticky myslet a mj. používat a zpracovávat informace z nejrůznějších zdrojů. Po žácích jsem po celou dobu své pedagogické praxe požadovala, aby se při získávání jakýchkoliv informací vždy orientovali na více zdrojů a pomocí zdravého logického úsudku si vytvořili vlastní názory a postoje, což je v naprostém souladu se školním vzdělávacím programem, nedopustila jsem se tím vůbec ničeho nezákonného a nerozumím záměru, s nímž byla tato pasáž do dovolání umístěna.

O tom, že postrádám odkaz na průzkum, jenž opravňuje pane Stříže vydávat svůj názor za většinový, jsem se zmínila výše.

13)...důsledkem dlouhodobé a soustavné kontaminace informačního prostoru dezinformacemi je...postupná relativizace a zhoršování úrovně veřejné debaty, ztráta důvěry veřejnosti v demokratické procesy a instituce, narušení sociální koheze, a také polarizace a radikalizace

společnosti (či přednostně jejích určitých skupin), která vlivem dezinformací vytváří zdánlivě nepřekonatelné ideologické propasti a znemožňuje racionální dialog oproštěný od emocí. Přitom odolnost české společnosti vůči dezinformacím je již tak nízká a česká společnost nemá zabudované mechanismy obrany vůči působení dezinformací. Obranyschopnost českého obyvatelstva momentálně není sto čelit dlouhodobému a soustavnému působení dezinformací...”

Nejúsměvněji z celého textu pana NSZ vyznívá právě tato replika. Jinými slovy: hloupý a tupý český národ není schopen rozlišit, co je pravda a co lež (což si bez ohledu na důkazy určila sama vládní koalice a její spřízněnci). A přestože děláme, co můžeme, abychom před lidmi informace co možná nejvíce zatajili, blokujeme informační kanály, které se nám nehodí, a vnucujeme jim jen tu jedinou možnou vládní pravdu, stíháme je, ostrakizujeme, kriminalizujeme, ale ani s takovou municí se nám nedaří národ (který čelil 40 let přesně těmto totalitním metodám za dob komunismu, ale ‘nemá zabudované mechanismy obrany vůči působení dezinformací’) o své pravdě přesvědčit.

Občané mají právo na informace, mají právo znát stanoviska a vyjádření obou stran konfliktu. Pokud je jim přístupný pouze jeden zdroj, evokuje to panem Střížem několikrát zmíněnou situaci při okupaci naší vlasti nacisty, kdy byli občané nuceni poslouchat také jen jediný zdroj (ten německý) a objektivní informace se dozvídali složitě a pokoutně ze zdrojů v té době rovněž cenzurovaných a zakázaných.

Dále pak uvádím, že definice pojmu dezinformace mi není známa, vím ale, co je informace. Z té se pak po doložení důkazů stává pravda, anebo lež. Já důkazy mám.

Mimo jiné odkazují především na dvě videonahrávky, které by měly být založeny jako důkazní material, které obsahují dobové záznamy událostí, o nichž tady vede pan Stříž sáhodlouhé polemiky. Tyto videozáznamy jsou průkaznější než tisíce prázdných slov tohoto dovolání. Jsou na nich zaznamenány věci, které zazněly v mém projevu a usvědčují ze lži a manipulací nikoliv mě, ale žalobce a stát. Historické události na Ukrajině od roku 2014, které jsou obsahem zmíněných videozáznamů, mi dávají (nejen) morální právo o nich hovořit a nezavírat oči před zvěrstvy páchanými na lidech, které stály tisíce životů.

Závěrem konstatuji, že takto koncipované dovolání, které nepřináší žádnou novou skutečnost, v němž není jediný bod, s nímž by se nalézací soud nevypořádal, ve mně vzbuzuje dojem, že pan Stříž zkouší se stále obehnanou a trapnou písničkou, kdy najde sboristu-kamaráda, který se propůjčí k tomu, aby tuto zpolitizovanou kauzu, ostudnou pro celou českou justici, jejímž cílem je dehonestace a likvidace člověka a zastrašení veřejnosti, odsoudil. Zatímco já si tuto možnost vzhledem k povaze celé kauzy, z níž se stal jednoznačně politický proces, k ubohosti a pokrytectví argumentace žalující strany a zároveň s ohledem na vývoj a do budoucna verifikaci příčin a průběhu konfliktu na Ukrajině, vůbec nepřipouštím.

V Praze dne 22.7.2024

Mgr. Martina Bednářová

Continue Reading

Previous USA v kleštích: Kuba, Gruzie, Venezuela, do toho africké státy a Brics+...

Next Pavel Šik: Show pokračuje...